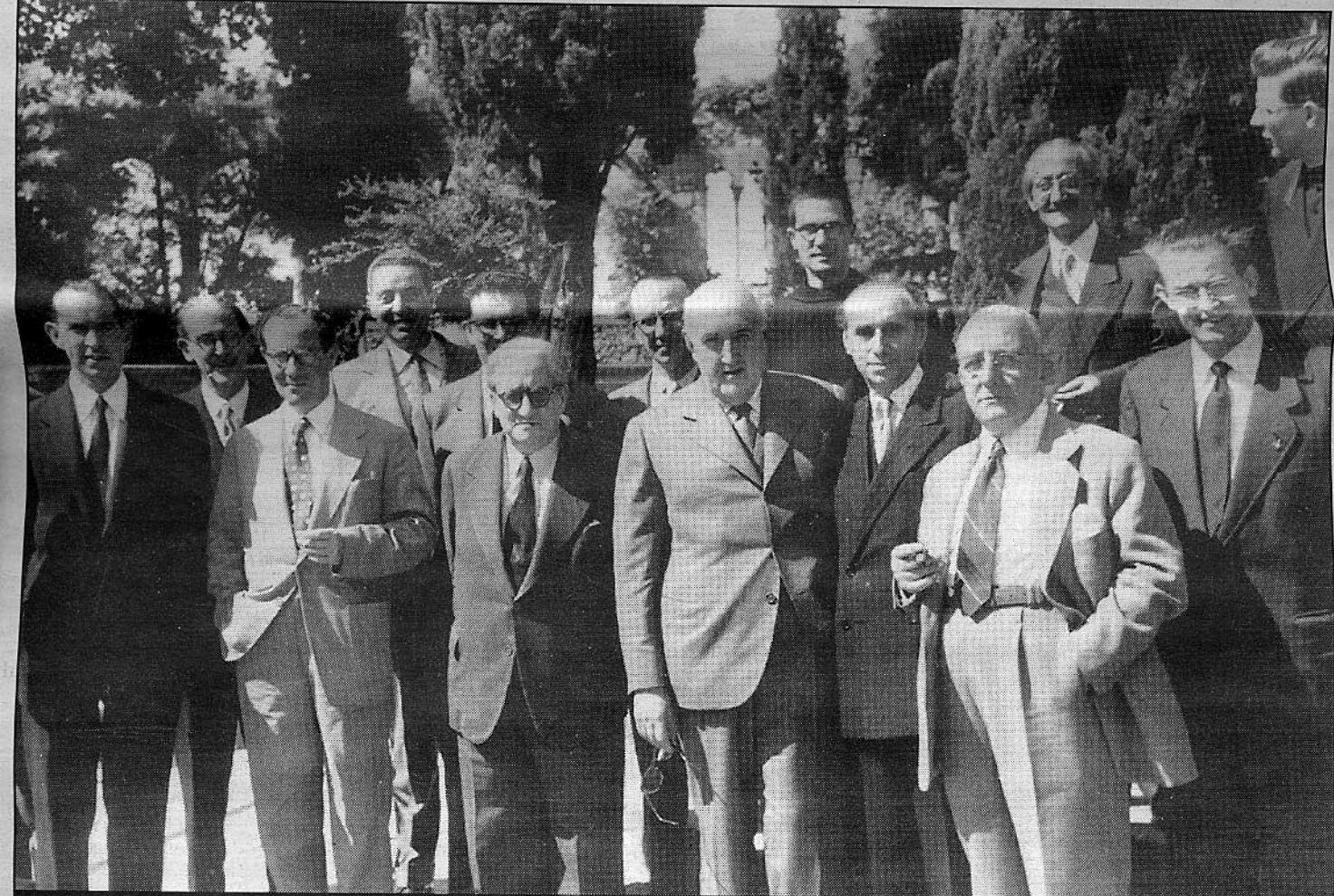

El diàleg de sords Catalunya-Espanya

La reedició del llibre de Maurici Serrahima desenterra la vella incomprensió dels intel·lectuals castellans

Espriu, primer a l'esquerra, i Serrahima, quart, amb altres intel·lectuals —Vinyoli, Riba, Benguerel, Sagarra, Soldevila...— a Montserrat

CARTA INÈDITA DE SALVADOR ESPRIU

“Espanyols o no, que ens permetin ser qui som i, encara millor, que ens deixin en pau”

La validesa del llibre de Serrahima que ara s'ha reeditat, *Realitat de Catalunya*, és avalada per la carta que Salvador Espriu va adreçar al mateix Serrahima pocs dies després de la conferència de l'advocat i polític a Madrid, i que es conserva a l'Arxiu Nacional de Catalunya:

“Barcelona, 8 de març de 1966. Estimad amic Serrahima, vàrem quedar que et telefonaria, però prefereixo que consti per escrit la meva felicitació per la teva resposta a en Marías. Tothom em diu que vares estar molt

bé, la qual cosa, com és natural, no em ve gens de nou. En conjunt, els articles del deixeble de l'Ortega no em varen agradar i alguns d'ells em varen irritar fortament, sobretot, és clar, els relatius als problemes de la llengua. L'actitud d'en Marías és molt semblant a la d'algú altre que no cal esmentar. Amb uns grans afalacs estintolats en quatre versos —llocs comuns de l'inevitable Maragall— i uns quants jocs de mans de la trivial i cursi dialèctica orteguiana, intenten de fer-nos passar bou per bèstia grossa, amb tot allò del bilingüisme i dels dos pisos i de l'entrar i sortir dels habitacles, per a ells sempre tan còmodes. Entretant, s'edulcoren de comprensió fins a seny de llàgrimes, són tolerants i civilitzadíssims, se senten bons minyons, col·laboren a l'infantament del món postconciliar

i, després d'aquestes tan agudes i subtils manipulacions, i amb tant pujar i baixar d'escales, deixen la seva llengua al saló del principal i la nostra al rebost o encara més avall, a la tàvega. Què s'han pensat? I el pitjor de tot és el papanatisme que susciten.

Personalment, i com que em sento ja prou gran, i em curteja el temps i no en puc perdre ni un bri, i no tinc cap ambició ni tampoc cap talent polític, no en vull parlar més ni participar més, ni de lluny ni de prop, en aquesta inútil fressa. Espanyols o no, que ens *permetin* de ser qui som i com som i, encara millor, que ens deixin en pau. Per a mi no hi ha diàleg: com a màxim, la freda cortesia dels *modos* que a casa m'han ensenyat, i vet-ho aquí. Una cordial abraçada del teu affm., Espriu”